

Dag 7

MICHA ZONDAG

WE LEZEN

Leviticus 25:18,19

OVERDENKING

Het thema van Micha Zondag 2025 is: '(Her)stel je eens voor...'. Dat is een uitdaging en ook een oproep aan ons om aan de slag te gaan met onze verbeeldingskracht. Wat als we concreet doen wat de Bijbel ons leert over herstel? Hoop brengen begint met verbeeldingskracht, het vermogen om een andere werkelijkheid te zien en daarin te geloven.

De verzen in Leviticus zitten vol aansporingen van God aan het volk Israël om een sabbat- en jubeljaar in te stellen. De bedoeling is om elk zevende jaar de landbouwgrond braak te laten liggen en na zeven sabbatsjaren, in het vijftigste jaar, elk stuk land terug te geven aan de oorspronkelijke eigenaar. De gedachte achter het sabbatsjaar is rust voor het land. Net als de sabbat zelf, die elke zevende dag van de week

rust biedt voor mens en dier. Dit 'op adem komen' wordt zelfs doorgetrokken naar de aarde die jaar na jaar bewerkt wordt. Het jubeljaar gaat nog verder. Er wordt niet gezaaid en geoogst, en daarbovenop is het een jaar van kwijtschelding. Israëlieten die tot armoede zijn vervallen, krijgen het stuk land terug dat hen ooit was toebedeeld, maar dat ze door omstandigheden waren kwijtgeraakt. God steekt een spaak in het wiel van groeiende inkomensongelijkheid. Eens in de vijftig jaar wordt alles weer eerlijk verdeeld en krijgt iedereen een nieuwe kans.

God zelf is de eigenaar van het land. Het volk Israël is als vreemdelingen te gast bij God. Hij heeft hen uit de slavernij in Egypte geleid, dus is het ondenkbaar dat ze elkaar tot slaven maken in een eindeloze kringloop van schulden. Deze bepalingen leiden tot een onbezorgd leven. Grappig genoeg wordt even verderop toch gelijk ingegaan op mogelijke bezorgdheid. Niet zaaien en oogsten gaat tegen onze intuïtie in. God begrijpt dat en benadrukt nog eens extra dat Hij zal voorzien.

Als het volk het beloofde land binnengaat, krijgen zij allemaal een eigen plek om in vrede te kunnen leven. Zo'n plek kun je hooguit tijdelijk kwijtraken, maar die komt door het jubeljaar altijd weer terug in je bezit. God voorkomt daarmee een tweedeling waarin de rijken steeds rijker en de armen steeds armer worden. In zijn goede wereld kan het niet zo zijn dat de een meer heeft dan waar hij van kan genieten en de ander te weinig om van te leven.

In een tijd van toenemende ongelijkheid, zoals nu, vraagt dit uitgangspunt om vertaling naar ons dagelijks leven. Het sabbatsjaar stimuleert ons om niet alleen te denken aan wat goed is voor mensen, maar ook aan wat het land nodig heeft, zodat het niet uitgeput raakt. In onze zoektocht naar gerechtigheid betekent dit dat we een rem zetten op de ratrace naar steeds meer en meer. Mensen, dieren en de natuur snakken naar rust. Hoe zorgen we ervoor dat we niet doorgaan op een pad van uitputting, maar werken aan herstel en rust voor alles wat leeft? Als we onze samenleving zouden inrichten met oog voor de natuur, onze medemens en toekomstige generaties, zou herstel dan mogelijk zijn?

Misschien helpt het je om verbinding te zoeken met Gods schepping door bijvoorbeeld een natuurwandeling te

maken. Je zou ook kunnen luisteren naar de Scheppingsliederen van Schrijvers voor Gerechtigheid, zoals De zevende dag.

WE BIDDEN

Goede God, onze Schepper, ik bid of u een einde wilt maken aan de uitputting van de aarde en mensen die vastzitten in schulden wilt helpen. Wilt u mij het vermogen geven om te genieten van genoeg zodat er een eerlijke verdeling tussen arm en rijk kan komen in deze wereld.

WE OVERDENKEN

(Her-)stel je voor... Hoe zou onze samenleving en je eigen leven eruitzien als je jouw 'verslaving' aan aardse bezittingen zou loslaten? Je kunt het je minstens eens proberen in te beelden Met natuurlijk het risico dat het je zo inspireert, dat je besluit om ook eens te experimenteren met concrete verandering. Durf jij het aan?